

Arrest

nr. 77 359 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2012 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VERRELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 30 november 2006 een eerste asielaanvraag in en verklaarde hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 november 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 21 117 van 27 januari 2009 weigerde ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekende partij diende op 22 april 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 september 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 37 542 van 26 januari 2010 weigerde ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 6 december 2010 verzoekende partij tot een tijdelijk verblijf te machtigen.

1.8. Op 30 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoekende partij diende op 3 februari 2012 een derde asielaanvraag in.

1.10. Op 8 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Deze beslissingen, die verzoekende partij op 8 maart 2012 ter kennis gebracht werden, vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “*nieuwe*” artikel 51/8

van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moeten aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoonst dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde "*nieuwe gegevens*" ten onrechte buiten beschouwing laat.

Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de door haar, in het raam van de derde asielaanvraag, aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat zij deze gegevens niet op basis van "*hun al dan niet nieuw karakter*", doch wel op basis van hun geloofwaardigheid heeft beoordeeld.

De Raad dient op te merken dat de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij het "*nieuw karakter*" van de aangebrachte gegevens niet onderzocht heeft en op andere gronden dan deze die toegelaten zijn door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet besliste om de derde asielaanvraag niet in overweging te nemen feitelijke grondslag mist. Verwerende partij heeft immers geduïd dat de documenten die verzoekende partij neerlegde bij haar derde asielaanvraag allemaal gedateerd zijn in 2006 en zij "*deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag*". Verzoekende partij betwist deze vaststelling op zich niet. Verwerende partij stelde tevens dat verzoekende partij weliswaar verklaarde in het verleden gelogen te hebben en andere redenen wenst aan te halen om te verantwoorden waarom zij haar land verliet, doch dat zij deze redenen ook reeds had kunnen weergeven tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag en er dus geen sprake is van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat het feit dat een vreemdeling ervoor opteert andere verklaringen af te leggen bij een herhaalde asielaanvraag niet automatisch impliceert dat kan besloten worden tot het bestaan van nieuwe gegevens die betrekking hebben op "*feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen*" (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.481).

Daar de beschouwingen van verzoekende partij geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een "*meervoudige*" asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat een repatriëring eerstdaags kan worden uitgevoerd. Gelet op het feit dat verwerende partij dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoekende partij voert – specifiek wat betreft de tweede bestreden beslissing – gespreid over drie middelen, die samen kunnen behandeld worden, de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Allereerst licht zij toe dat zij afkomstig is uit het noorden van Irak en dat een gedwongen terugkeer naar die regio problematisch is. Zij verwijst in dit verband naar een verslag van het UNHCR uit 2009, naar het rapport van een Finse fact finding mission in 2007, naar beslissingen van rechtbanken in Dordrecht en Roermond en naar een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling. Uit de aan de Raad

voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoekende partij verklaarde voor haar vertrek met haar partner in Bagdad gewoond te hebben en het louter feit dat zij initieel afkomstig zou zijn uit het noorden van Irak houdt geenszins in dat zij naar die regio dient terug te keren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde naar aanleiding van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij bovendien dat *“uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat”* en verzoekende partij toont, door te verwijzen naar verslagen die betrekking hebben op een vroegere situatie, niet aan dat deze beoordeling niet meer actueel is.

Verzoekende partij stelt daarnaast dat de Iraakse minister van Immigratie in november 2011 verklaarde geen Iraakse onderdanen toe te laten die gedwongen naar Irak terugkeren. Verzoekende partij brengt evenwel geen enkel stuk aan waaruit blijkt dat deze verklaring ook gevolgen heeft in de praktijk. Verwerende partij bevestigt daarenboven ter terechtzitting dat repatriëringen naar Bagdad mogelijk zijn. Het is de Raad verder niet duidelijk op welke juridische gronden een regeringslid in Irak de toegang aan Iraakse onderdanen zou kunnen weigeren. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekende partij door te stellen dat de tweede bestreden beslissing misschien niet zal uitgevoerd worden, hoe dan ook niet aantoonbaar dat artikel 3 van het EVRM dreigt geschonden te worden.

Verzoekende partij stelt ook dat het feit dat zij in de twee eerdere asielprocedures geen melding gemaakt heeft van gegevens die zij wenst toe te lichten in het raam van een derde asielaanvraag geen reden vormt om niet na te gaan of deze gegevens op zich niet kunnen leiden tot de vaststelling dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Zij zet uiteen dat uit de rechtspraak van het EHRM kan afgeleid worden dat steeds een grondig onderzoek moet gedaan worden naar een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM.

In dit verband moet worden gesteld dat van een vreemdeling, die stelt nood te hebben aan een beschermingsstatus en die voorhoudt dat hij in zijn land van herkomst dreigt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, mag verwacht worden dat hij alle gegevens die enigszins kunnen toelaten zijn standpunt te onderbouwen onmiddellijk meedeelt. Verzoekende partij doorliep twee asielprocedures en kreeg derhalve tweemaal bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en tweemaal voor de Raad de mogelijkheid om de gegevens die haar nood aan een beschermingsstatus konden staven mee te delen. Haar bewering dat zij door familieleden onder druk gezet werd om bepaalde gegevens – die volgens haar hadden kunnen bijdragen tot de toekenning van een beschermingsstatus – niet mee te delen, kan niet overtuigen. Het feit dat verzoekende partij bepaalde inlichtingen niet als voldoende dienstig beschouwde om tijdens de behandeling van de eerste twee asielprocedures mee te delen laat *in casu* daarentegen toe te besluiten dat zij deze zelf als niet belangrijk beschouwde. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekende partij niet alleen nooit tijdens de behandeling van haar eerste twee asielaanvragen enige melding maakte van de heden ingeroepen problemen met haar broer, doch dat zij tevens niet aannemelijk maakt dat, zo zij actueel nog enig dispuut met haar broer zou hebben – hetgeen uit niets kan worden afgeleid –, zij geen beroep kan doen op de politiediensten en de gerechtelijke instanties in haar land van herkomst om haar de nodige bescherming te bieden. Verzoekende partij toont met haar beschouwingen niet aan dat verwerende partij door het nemen van de tweede bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM geschonden heeft.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

Nu verzoekende partij de mogelijkheid had om een schorsende procedure in te stellen bij de Raad tegen de tweede bestreden beslissing en de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aan de beoordeling van de Raad heeft kunnen voorleggen, kan zij ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK